

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa "C." spółki z o.o. w S.

przeciwko M.K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi

przez Radę Europy zaleceniami wprowadzenia środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 grudnia 2016 r. naruszenie art. 241 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 4, art. 9 ust. 1, art. 12 ust. 5, art. 17 ust. 1, 2 i 5, art. 34, art. 36, art. 32 ust. 1 i 2 Konwencji Genewskiej o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956 r. (Dz.U. z 1962 r. Nr 49, poz. 238, dalej: „Konwencja CMR”) i art. 355 k.c. – w różnych układach i powiązaniach.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej pozwany uzasadnił:

1) występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych:

- czy w świetle ogólnego obowiązku dotrzymywania umowy można domagać się od przewoźnika, by postąpił wbrew brzmieniu umowy przewozu, która wskazuje miejsce nadania i odbioru towaru,

- czy jeżeli treść umowy przewozu określa nadawcę przesyłki względem przewoźnika, jak i jej odbiorcę, to czy można mówić o zmianie jej treści i konieczności uzyskania nowych instrukcji, gdy list przewozowy wskazuje inne miejsce odbioru niż sama umowa; czy można mówić o odpowiedzialności przewoźnika za zaginięcie przesyłki w rozumieniu art. 17 ust. 1 Konwencji CMR w sytuacji, gdy przewoźnik przekazał tę przesyłkę, zgodnie z otrzymanym zleceniem podmiotowi, który został przez nadawcę upoważniony do dokonania przewozu,

- czy gdy pierwszy przewoźnik sukcesywny przekazał przesyłkę drugiemu przewoźnikowi sukcesywnemu, który następnie przekazał przesyłkę z powrotem pierwszemu przewoźnikowi sukcesywnemu, pierwszy przewoźnik staje się trzecim przewoźnikiem sukcesywnym,

- czy dla ustalenia treści umowy przewozu pierwszeństwo przed innymi dowodami mają postanowienia listu przewozowego,

- czy do odrzucenia reklamacji w rozumieniu art. 32 ust. 2 Konwencji CMR konieczne jest odesłanie przez przewoźnika kopii dokumentów załączonych do

reklamacji; czy przekazanie przesyłki podmiotowi podszywającemu się pod inny podmiot, zweryfikowanemu przez giełdę transportową, widniejącemu w wykazie firm przewozowych, dysponującemu podrobionymi dokumentami w postaci polisy OC i licencji na transport, stanowi rażące niedbalstwo przewoźnika,

2) oczywistą zasadnością wniesionej skargi kasacyjnej ze względu na wskazane naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Zagadnienia wskazane przez pozwanego nie wykazuje takich cech w kontekście kluczowego dla rozstrzygnięcia sprawy ustalenia, leżącego u podstaw uwzględnienia powództwa, że nie doszło „do skutecznych relacji” pozwanego „z widocznym w liście przewozowym pierwotnym przewoźnikiem”. Pozwany przyjmując internetowe zlecenie nie sprawdził odpowiednio, czy pochodzi ono od wymienionej w nim osoby. Poprzestał na rozmowie telefonicznej ze „zleceniodawcą”. Nie stał się zatem podwykonawcą przewoźnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2015 r., I CSK 1063/14).

Nie jest też spełniona przesłanka oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone

przez skarżącego okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06). W niniejszej sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia oczywistego naruszenia we wskazanym wyżej znaczeniu żadnego z przepisów powołanych w skardze kasacyjnej pozwanego.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania.

aj